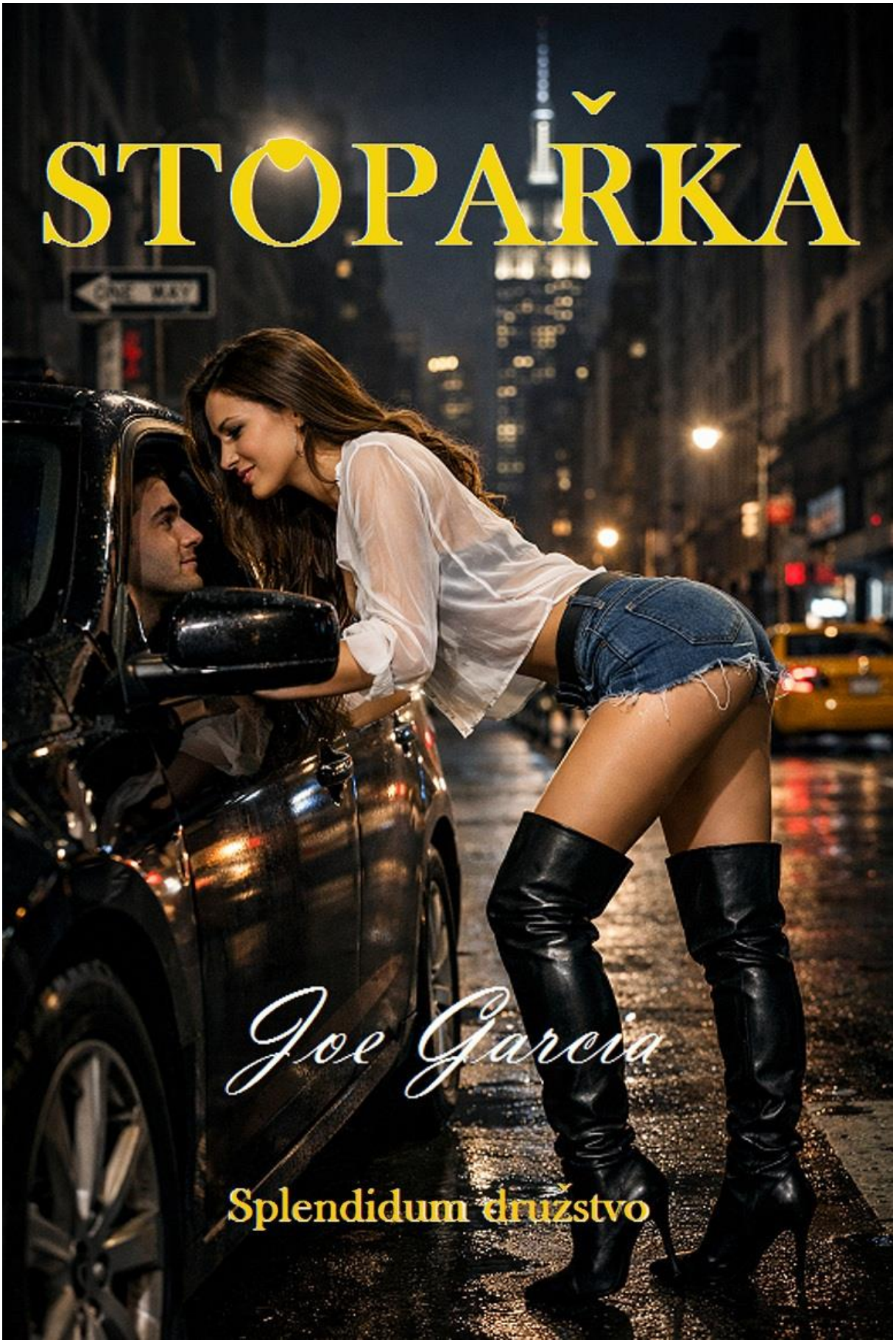

STOPAŘKA
Joe Garcia
Splendidum družstvo

STOPAŘKA

Copyright © Joe Garcia, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-426-4 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-427-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-428-8 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

Obsah

První kapitola 4
Druhá kapitola 8
Třetí kapitola 16
Čtvrtá kapitola 20
Pátá kapitola 27
Šestá kapitola 37
Sedmá kapitola 46
Osmá kapitola 50
Devátá kapitola 57
Desátá kapitola 63
Jedenáctá kapitola 66
Dvanáctá kapitola 71
Třináctá kapitola 74
Čtrnáctá kapitola 79
Patnáctá kapitola 82
Šestnáctá kapitola 84
Sedmnáctá kapitola 88
Osmnáctá kapitola 91
Devatenáctá kapitola 94
Dvacátá kapitola 98
DOPORUČUJEME 103

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Dětský domov stál na okraji Brooklynu, v čtvrti, která nebyla ani vysloveně chudá, ani hezká. Ulice kolem byly plné starých cihlových domů, jejichž fasády pamatovaly lepší časy, a úzkých chodníků, kde se v prasklinách držel prach a zbytky listí. Na jaře tu voněly rozkvetlé stromy v malém parku přes ulici, ale jinak byl vzduch nasáklý městem – benzínem, horkým asfaltem a vzdáleným hukotem metra. V dálce se zvedaly siluety mrakodrapů Manhattanu, jako jiný svět, který byl na dosah a přesto nekonečně daleko.

Budova domova byla stará, čtyřpatrová, s dlouhými chodbami a vysokými stropy. Okna byla velká, ale skla lehce zašlá, takže světlo, které jimi pronikalo, bylo vždycky trochu tlumené. Ráno se domov probouzel zvukem kroků vychovatelů, cinkáním klíčů a tlumeným šumem dětí, které se neochotně chystaly do školy. Každý den byl podobný tomu předchozímu – snídaně v jídelně, fronty na koupelny, spěch a drobné hádky, které patřily k životu mnoha mladých lidí zavřených na jednom místě.

Laura tu žila už skoro celý život. Byla výrazná, tmavovlasá, s pohledem, který často působil tvrději, než jak se skutečně cítila. V domově si na ni zvykli jako na někoho, kdo se rychle rozčílí, kdo se hádá a odmítá autority. Jen málokdo, ale viděl, kolik energie věnovala tomu, aby se postavila za slabší, i když to nikdy nepřiznala nahlas. Za měsíc měla odejít – osmnácté narozeniny visely ve vzduchu jako tiché varování, že všechno známé brzy skončí.

Stejně stará Mia byla její opak. Světlovlasá, drobná, tichá a nenápadná. Většinu času trávila s knihami, často si četla o dávných civilizacích, vykopávkách a ztracených městech. Když měla klid, vytáhla flétnu a hrála u otevřeného okna. Její hudba se mísila s městským hlukem a dokázala na chvíli proměnit domov v místo, kde se dalo dýchat. Pro Lauru byla Mia někým, koho si přirozeně vzala pod ochranná křídla – ne proto, že by to někdo očekával, ale proto, že ji měla moc ráda. Narodily se ve stejný den a to přece už něco znamenalo.

Večer byl v domově nejtišší část dne. Po večeři a povinném klidu se světla na chodbách ztlumila a ruch pomalu utichal. V pokojích znělo jen šustění peřin a tlumené rozhovory šeptem. Laura a Mia sdílely malý pokoj se dvěma postelemi u sebe. Často ležely potichu, poslouchaly vzdálené sirény a kroky nočního hlídače. V těch chvílích byla Laura jiná – klidnější, unavenější, bez potřeby cokoli si dokazovat.

Někdy se k sobě přiblížily, aby se zahřály a uklidnily. Nebylo v tom nic víc, jen lidská potřeba blízkosti v místě, kde jí bylo zoufale málo. Laura vyprávěla o tom, že jednou odejde z New Yorku, pronajme si byt a nebude se muset ohlížet zpět. Mia mluvila o cestách, o vykopávkách v pouštích a o tom, že jednou najde něco, co změní dějiny. Jejich sny byly rozdílné, ale v té tmě se vzájemně podpíraly.

Dětský domov nebyl místem štěstí, ale byl místem, kde se naučily přežít. Mezi oprýskanými zdmi, hlukem města a nejistou budoucností si vytvořily vlastní malý svět – křehký, ale skutečný. A právě ten je držel nad vodou, dokud nepřišel čas otevřít dveře a vykročit ven.

A jak se dívky ocitly v Dětském domově?

Lauru někdo položil na schody u jedné nemocnice jako tříměsíční miminko. Vzali si ji k sobě pěstouni, ale byla velice problematická, a proto ji dali do Dětského domova. U pěstounů se ještě ocitla asi třikrát, ale vždy to dopadlo stejně, pak už ji nikomu nenabízeli. Mia žila do svých šesti let se svou matkou, ale ta umřela, a protože se nenašli příbuzní, kteří by měli o Miu zájem, tak skončila taky v Dětské domově. Mia trpěla psychickými problémy, a proto se ani ona u pěstounů neuchytila. A když ředitelka viděla, jaký má Laura na ni dobrý vliv, tak ji nechala v domově.

Blížil se poslední týden jejich pobytu v děcáku. Mia si něco šeptala s 29letou Norou, která v Dětském domově občas vypomáhala v kuchyni. Laura ji neměla ráda, protože se po venku poflakovala s podivnými lidmi.

A co v tu dobu dělala Laura?

To, co měla nejraději - sex.

„Bože, přitlač!“ převrátila oči, opřená o zeď ve sklepě na místě, kde byl na tyhle věci klid. O soulož s ní se snažil celkem pohledný chlapec 17letý Dylan.

„Copak netlačím?“

„Chytni mi bradavky,“ měla venku ze své propínací halenky dvě plná krásná velká ňadra, která vynikala na její štíhlé postavě.

„Ty se naotravuješ,“ zabručel Dylan.

„A ty myslíš jen na sebe!“

Bušil do ni zezadu jako šílený, ale Laura nebyla spokojená.

„Ohni se víc,“ poručil dívce. Poslechla a za chvíli cítila po nohách stékat teplé sperma.

Utřela se papírovým ubrouskem, stáhla si minisukni, vytáhla z kapsy své kalhotky, nasadila si je a opět převrátila oči.

„Jsi hrozný milenec. Starej Smith má sice měkkého, ale umí ženu potěšit jinak.“

„Víš, co mi můžeš!“ zuřil Dylan, přestože Lauru miloval, ale bylo mu jasné, že ona ho má jen na své radovánky a ukojit tuto mladou ženu, bylo velice těžké.

Laura šla hledat Miu, a když ji našla v jídelně s Norou, tak se rozzuřila.

„Vypadni od ni!“ chytla Miu za ruku a táhla ji pryč. Když byly na chodbě, tak Laura zakřičela: „Kolikrát jsem tě prosila, aby ses s tou děvkou nebavila.“

„Proč ti tak vadí? Jen se mě ptala na mé plány, až odejdu z děcáku.“

„A proč se tak najednou o tebe zajímá? Není ti to divné? Celou dobu tě ignorovala, a když máš jít ven, tak najednou má o tebe zájem?“

„Řekla mi, že pokud budu hledat práci, tak by pro mě něco měla.“

„Ona? Chybí jim do kuchyně kuchařka?“

„Prý bych si mohla vydělat velké peníze jako společnice.“

„Já to tušila. Ta děvka jedna. Já ti řeknu, o co ji jde. Ona ví, že jsi panna a za ty se platí velké prachy. Ať tě ani nenapadne někde s ní jít. Slibuješ mi to?“

„Ale...," namítla Mia, ale Laura ji skočila do řeči.

„Žádné ale. Ty si ani neumíš představit, jaká hrůza by tě čekala. Mio!" chytla ji za ruku. „Prosím, nenech si něco nabulíkovat. Já se o tebe postarám. Zatím budeme bydlet u starého Smitha. Ten tě otravovat nebude, jinak bych mu ukopala koule do hranata a on to dobře ví. A pak až přijdu k větším prachům, tak si najdeme něco lepšího."

Mia přikývla, ale Laura si byla jistá, že ji nemůže věřit, a proto se rozhodla jít za Norou.

„O co ti jde?" odchytla Noru Laura v šatně, kde se převlékala.

„Vypadni! Tady nemáš, co dělat ... je to šatna pro personál, ne pro odložené ubožáky," ťala Nora do živého, ale Laura se ovládla.

„Dobře mě poslouchej. Nech Miu na pokoji. Já dobře vím, o co ti jde a varuji tě..."

„Běž do prdele! Víš hovno," zaječela Nora.

Laura se chtěla na ni vrhnout, ale v tom přišly do šatny další kuchařky, tak musela odejít. Laura přemýšlela, až se ji z hlavy kouřilo. Vzpomněla si na fotku, kterou Mia tak pečlivě ukrývala. Počkala, až se půjde Mia koupat a prohledávala její věci.

„Super," našla fotografii a rychle si ji vyfotila mobilním telefonem, který dostala od starého Smitha za své sexuální služby. Na druhé straně fotografie bylo napsané - *Miluji tě Michael*

A kde se ze starým ovdovělým 65letým chlípníkem seznámila? V supermarketu, když ji bylo 15 let. Ukradla tam parfém a sekuriťáci ji chytli. On se za ní přimluvil a parfém zaplatil. Pozval ji do svého bytu, kde se kolem ni točil, a pak si nenápadně řekl o sex. K ničemu ji nenutil a ona s tím neměla problém. Když potřebovala peníze nebo radu ... starej ji byl vždy k ruce. Po manželce zdědil nějaké peníze a občas docházel na přímluvu Laury do Dětského domova provádět drobné úpravy.

Druhá kapitola

Bylo léto roku 2012 a New York se dusil horkem. Vzduch nad městem se chvěl, asfalt se lepil na podrážky bot a z otevřených oken se linuly zvuky sirén, hudby i hádek. V Dětském domově na okraji Brooklynu panovalo nezvyklé ticho. Většina dětí byla na prázdninových pobytech a chodby, které jindy hučely smíchem a křikem, teď působily prázdně a cize.

Laura a Mia stály před kanceláří ředitelky a nervózně si pohrávaly s popruhy svých tašek naplněných oblečením a osobními věcmi. Bylo jim právě osmnáct. Plnoleté. Oficiálně dospělé. A zároveň poprvé úplně samy.

„Tak pojďte dál, děvčata," ozval se klidný hlas zevnitř.

Ředitelka paní Hendersonová seděla za stolem, na kterém ležely úhledně srovnané papíry. Byla to žena kolem padesátky, s krátkými šedivými vlasy a laskavýma, ale unavenýma očima. Zažila už mnoho podobných loučení.

„Posaďte se," ukázala na dvě židle naproti sobě.

Laura si sedla okamžitě, sebejistě, skoro vzdorovitě. Mia se posadila pomalu, jako by si nebyla jistá, jestli má právo tam být.

„Tak," povzdechla si ředitelka a sundala si brýle. „Dnes je ten den. Osmnáctiny máte obě za sebou a podle pravidel…," odmlčela se. „Podle pravidel už tu zůstat nemůžete."

„My to víme," řekla Laura rychle. „Jsme připravené."

Mia sklopila oči. „Aspoň myslím," dodala tiše.

Paní Hendersonová se na ni podívala trochu déle. „Připravený není nikdo," řekla smířlivě. „Ale snažíme se, aby ten začátek nebyl úplně skok do prázdna."

Vytáhla z desek papír a položila ho na stůl. „Tohle je doručenka. Supermarket na Queens Boulevard. Hledají brigádníky i stálé zaměstnance. Když tam půjdete osobně a ukážete tohle, měli by vás vzít."

Laura papír popadla a rychle si ho prohlédla. „Díky. Práce se hodí.“

„A bydlení,“ pokračovala ředitelka. „Máte zajištěné místo na ubytovně v Bronxu. Sdílený pokoj, společné sociální zařízení, ale je to levné a bezpečné. Aspoň na začátek.“

„Bronx…,“ zamumlala Laura neurčitě.

Mia se hned chytila. „To zní dobře. Aspoň budeme spolu.“

Ředitelka se lehce usmála. „To jsem ráda. Držte se jedna druhé. A…,“ vstala a obešla stůl. „Hodně štěstí.“

Rozloučení bylo krátké, trochu rozpačité. Objetí, pár posledních slov, a pak už stály obě dívky venku, s taškami u nohou a městem před sebou.

„Tak jo,“ vydechla Laura. „Svoboda.“

„Nebo průšvih,“ odpověděla Mia nervózně.

Ubytovna v Bronxu byla šedá budova mezi prádelnou a opuštěným skladem. Pokoj byl malý, dvě postele, kovové skříňky a okno s výhledem na zadní dvorek plný odpadků. Mia si sedla na postel a rozhlížela se.

„Je to… skromné,“ řekla opatrně.

Laura se ušklíbla. „Je to děs. A drahé. Skoro celé výplaty padnou na nájem. Prý levné ubytování, možná pro ředitelku, která bere každý měsíc balík.“

„Ale je to oficiální,“ namítla Mia. „A bezpečné.“

Laura se k ní otočila s jiskrou v očích. „Mám lepší nápad.“

„To se bojím slyšet.“

„Starý Smith, už jsem ti o něm říkala,“ převrátila oči Laura. „Pamatuješ? Ten chlap, co občas chodil opravovat věci do domova.“

„Ten vdovec?“

„Jo. Má třípokojový byt v Harlemu. Nabízel mi, že kdybych někdy potřebovala, můžeme tam bydlet. Skoro zadarmo.“

Mia zbledla. „Bydlet se starým chlapem?“

„Je neškodný,“ mávla rukou Laura. „Sám, smutný. Potřebuje společnost. My potřebujeme bydlení.“

„Ta čtvrť není zrovna…“

„Chudší je, ale tady taky není žádný luxus. Ale zvládneme to. Prosím, Mio. Jen to, aspoň zkusme.“

Mia dlouho mlčela. Pak si povzdechla. „Dobře. Ale, když se mi tam nebude líbit, půjdeme pryč.“

Smithův dům stál v postranní ulici, kde byly chodníky popraskané a lampy večer poblikávaly. Vzduch voněl směsí smaženého jídla, kouře a starých zdí. Byt byl ve třetím patře, bez výtahu.

Starý Smith jim otevřel dveře. Hubený muž s prošedivělými vlasy a falešným úsměvem.

„Tak přece jste přišly,“ řekl potěšeně. „Pojďte dál.“

Byt byl jednoduchý a nic moc čistý. Tři pokoje, malá kuchyň, společná koupelna a WC. V koupelně nešly zavřít dveře.

Mia převrátila oči, a když se koukla do špinavé vany, vykřikla: „V tomhle bordelu mám bydlet? Na to zapomeň Lauro.“

„Moc jsem neuklízel, ale to vy dvě už zvládnete,“ řekl starý Smith a nemohl spustit oči z Mii.

„Ukaž nám, kde bude náš pokoj,“ položila Laura vztekle tašky na zem a utřela si z čela pot.

A když jim šel Smith ukázat jejich pokoj, Mia se zeptala: „Ty mu tykáš?“

„Takovému starému obejdovi přece nebudu vykat,“ styděla se přiznat, odkud se s jejich vlastníkem bytu znají.

Nábytek byl starý a v kuchyni se válelo neumyté nádobí.

„Tady byste měly svůj pokoj,“ ukázal na menší místnost s oknem do dvora.

Mia se rozhlížela nejistě. „A… kolik by to stálo?“

Smith se zasmál. „Pár dolarů na energie. A společnost,“ mrkl na Lauru, která se mu v těsných letních šatech velmi líbila. I když "Mia by také stála za hřích," olízl si suché rty a koukal se na její pozadí. "Bože, ta má hezkou prdelku, kozičky sice malé, ale i tak bych si je rád projel," nedal si s chlupatými myšlenkami pokoj.

Laura si jeho chlípného pohledu všimla a za zády Mii mu pěstí ukázala na svou bradu. Zamračil se a odešel.

Mia váhala, ale pak přikývla. „Tak dobře, ale je to hrůza, to ti povídám. A ten chlap se mi vůbec nelíbí. Viděla jsi, jak se na mě koukal?“

„Každý starý páprda, když vidí mladou holku, tak se tetelí, ale už jsem ti jednou řekla, že se ho nemusíš bát. To jsem zařídila. No první si tu uklidíme, a pak si vybalíme.“

„A umýt tu vanu... už teď se mi chce zvracet. Jo... a kdy půjdeme do toho supermarketu?“

„Jsi blbá. Byla jsem tam na brigádě a je to pěkný hnus. Nestarej se ... já se o nás postarám. Hrej na flétnu a snaž se učit, aby si mohla dělat výšku - tu archeologii.“

„Lauro ty jsi blázen. Nemám ani středoškolské vzdělání. A pro získání studentského víza musím ukázat, že mám prostředky na zaplacení vysoké školy a života.“

„Peníze budou,“ řekla sebejistě Laura.

„Zjišťovala jsem to...,“ vzdychla Mia. „Čtyřleté bakalářské studium by mohlo stát 100 000–300 000 dolarů celkem, než se započítají stipendia nebo práce během školy.“

„To je hnus. No a co musíš zvládnout, aby ses dostala na střední školu? A samozřejmě za kolik.“

„Musela bych se přihlásit ke GED testům. Připravovat se sama nebo v online kurzech. Složit 4 testy z matematiky, angličtiny, přírodních věd a společenských věd. Přípravné dobrovolné kurzy jsou zdarma přes komunitní centra a charity...“

„No super,“ vykřikla radostně Laura.

„No, ale hned se tam nedostaneš. Ideální jsou online kurzy, ale to už platíš 120–600 dolarů jednorázově.“

„Taky žádná hrůza... to dáme,“ tleskla spokojeně Laura.

„Já se přece nenechám od tebe živit, i když si moc laskavá, že mi to nabízíš,“ řekla Mia se slzami v očích.

Laura chtěla něco říct, ale z chodby se ozval hlas Smitha: „Drahoušku něco jsi zapomněla u mě.“

Laura vztekle rozhodila rukama, uklidnila Miu a šla do ložnice za starým chlípníkem.

Ten už seděl na posteli, kalhoty svlečené a přes okraj postele mu visela klobása.

„Teď, zbláznil ses, když je tady Mia.“

„Neboj se, budu rychle hotový. Vidět mladé dívky v těch průsvitných šatech ... jsem nadržený. Dělej... vyšpul zadeček a šup do pusinky.“

„Jednou ti ho ukousnu, ty starej nemravo.“

„Klidně si nadávej. Miluji to, rychle...,“ drtil si klobásu, tak mocně až zčervenal ve tváři. Laura si klekla, odplivla si a pustila se do práce. "Bože, jak mu smrtí koule. Pozvracím se. Hnus.", přesto mu pečlivě sjížděla plnými rty nahoru a dolů stále měkkou klobásu.

„No, co je," zavrčela, když mu stále netvrdl.

„Nic drahoušku, nic, kuř dál, rychle ... to je krása," chytil ji za pravé ňadro, tak silně až vykřikla.

„Ještě, ještě, rychleji, aaaaa...," měla po deseti minutách toho hnusu plnou pusu.

Šla si do kuchyně vypláchnout ústa, a když se vrátila, řekla: „To ti povídám. Ruce od Mii pryč. Jinak tě udám za znásilnění a šmírování a konečně oprav ty dveře do koupelny a na zámek.

Jen se připitomněle se zavřenými očima usmíval, ale nakonec kýval hlavou na souhlas.

Když se vracela do svého pokoje, slyšela za dveřmi, že se Mia s někým baví. Rychle vrazila dovnitř a Mia polekaně vypnula mobil, který dostala od Laury k 18 narozeninám. Laura neposkytovala sexuální služby jen starému Smithovi, takže byla při penězích a Mii lhala, že má peníze z výhry na automatech. Ta ji to sice nevěřila, ale neřešila to.

„S kým si mluvila?" vyštěkla na kamarádku.

Ta zčervenala a tiše řekla: „Lauro já vím, jsi na mě moc hodná, ale já mám právo na své soukromí."

Laura ji vytrhla telefon z ruky a zavolala na poslední volané číslo.

„Proč jsi to tak rychle vypnula, ještě jsem nedomluvila..."

Laura poznala podle hlasu Noru a vzteky sotva popadala dech. „Ty mrcho jedna nech Miu na pokoji nebo ti zakroutím krkem." Nora se jen zasmála a vypnula telefon.

„Proč mi to děláš? Proč mi nevěříš, že tě chce za velké prachy připravit jen o tvé panenství?"

„Ty si myslíš, že jsem tak hloupá a šla bych někde mezi cizí chlapi?"

„Mio, oni znají finty, jak tě dostat tam kde chtějí."

„Nechci se už o tom bavit," začala si Mia vybalovat věci.

Byla noc a byt starého Smitha se ponořil do ticha, které přerušovalo jen vzdálené houkání sirén a občasné kroky na schodišti. Laura a Mia ležely vedle sebe v úzké posteli, přikryté tenkou dekou. Horký vzduch se nehýbal a tma byla tak hustá, že Laura viděla Miu spíš podle dechu než podle obrysů.

Laura se chvíli převalovala, pak si odkašlala. „Mio?"

„Hm?" odpověděla Mia ospale.

„Nechci být zvědavá," začala opatrně Laura, „ale jednou jsem… našla něco ve tvých věcech."

Mia ztuhla. „Co jsi našla?"

„Fotku," řekla Laura tiše. „Žena a muž. A na zadní straně bylo napsáno… *Miluji tě, Michael.*"

Nastalo ticho. Takové to nepříjemné, natažené ticho, kdy se člověk bojí dalšího slova.

„Promiň," dodala Laura rychle. „Neměla jsem se v tvých věcech hrabat. Jen… zajímalo mě to."

Mia si povzdechla a otočila se na bok, čelem k Lauře. „To je moje máma," řekla po chvíli. „A… asi i můj táta."

„Asi?"

„Nikdy jsem ho nepoznala," řekla Mia klidně, ale v hlase se zadrhla. „Máma zemřela, když mi bylo šest."

Laura mlčela.

„Jednou," pokračovala Mia, „jsem mámu slyšela mluvit s kamarádkou. Myslela si, že spím. Říkala jí, že má rodinu v Polsku. Že se její rodiče odstěhovali do Ameriky za prací. Oba už tehdy byli mrtví. A že tady… tady zůstala sama."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Stopařka**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.